A°. 1831. N°. 32.

SURINAAMSCHE COURANT.

WOENSDAG, DEN 20sten APRIL.

PARAMARIBO.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

FRANKRIJK.

PARIJS, 28 December. De heer *Manguin*, een der voorvechters van de ultra-liberale partij, heeft eenen eersten aanval gedaan, en het ministerie, hetwelk thans door de meerderheid in de kamer der afgevaardigden wordt ondersteund, beschuldigd van tweedragt te zaaijen, onlusten te verwekken en de vrees tot een middel van regering te bezigen. De minister *Merilhou* heeft het ministerie verdedigd en de partij heeft den aanval niet verder doorgezet. In de zitting van heden, is de heer *Dupont de l' Eure*, laatstelijk minister van justitie, opgestaan om zich te zuiveren van de beschuldiging, als of hij met de heeren *Lafayette* en *Odillon Barot*, de laatste volksbewegingen zou te baat genomen hebben, om den Koning concessien af te persen, en heeft, door het mededeelen van eenen brief aan den procureur generaal, bewijs geleverd, dat hij last heeft gegeven, om naauwkeurig onderzoek naar de oorzaken dier volksbewegingen te doen. In dezelfde zitting heeft de generaal *Lamarque* nadere inlichtingen omtrent Belgie gevraagd. Hij had vernomen, dat bij het protocol over de erkenning van Belgie was bepaald, dat men zoo min mogelijk zou afgaan van de grondslagen en het doel der traktaten van 1814 en 1815. Die traktaten waren, onder het gebulder des geschuts van Waterloo aangenomen, en het herboren Frankrijk kon zich, naar zijn inzien, daaraan niet houden. Ten gevolge dier traktaten had Frankrijk dertig vestingen, met 27 linieschepen en 12,000 metalen stukken, verloren. Men wilde toen van Belgie een bolwerk tegen Frankrijk, een bruggenhoofd voor Engeland maken. Zou men, vroeg de generaal deze bestemming willen behouden? Zoo men een Oostenrijksch-Pruissisch of Duitsch garnizoen in Namen, Bergen, en Doornik, even als in Landau en Luxemburg, willen leggen, waar de Belgen, die van het groote huisgezin gescheidene kinderen, verpligt zouden zijn om ons te bewaken en eene vijandige houding tegen het moederland aan te nemen? Dat hoopte hij niet. Volgens hem, moest men Antwerpen tot eene vrijhaven verklaren en vervolgens het aanbod, om Belgie bij Frankrijk te voegen, aannemen. Alsdan zou de oude twistzaak over de Schelde vervallen. Wijlen de minister *Canning* had in 1814 tegen eenen Franschen generaal gezegd, dat Engeland weinig aan de Rijnprovincien en Belgie gelegen lag; maar dat hetzelve liever zijnen laatsten man en zijnen laatsten penning zou opgeofferd hebben, dan de Schelde aan Frankrijk te laten. Verder vroeg de generaal *Lamarque* of, volgens de overeenkomst, Venlo, Maastricht en Staats-Vlaanderen aan Holland zouden blijven? Dat moest niet. Het zou aanleiding tot gedurige oorlogen geven, waardoor de rust van andere staten in de waagschaal zou gesteld worden. Wat het plan betrof, om een Engelschen op den Belgischen troon te plaatsen, wilde hij de ministers niet beleedigen door te gelooven, dat zij hierin zouden toestemmen, al kon eene zoo schandelijke concessie ook getemperd worden door het huwelijk van dien Prins met eene Fransche Prinses. — De minister van buitenlandsche zaken heeft daarop geantwoord, dat de onafhankelijkheid van Belgie zonder beperking en zonder voorwaarde erkend is. Dat in het protocol wel van de voormalige bestemming van het Koningrijk der Nederlanden heeft kunnen gewaagd worden; maar dat er geenerlei voorwaarde is gemaakt. Wijders, dat de zaak der grensscheiding van den nieuwen staat nog niet voorgenomen was; dat zij aanleiding tot onderhandelingen zou geven, waaromtrent de minister thans nog niets kon openbaren. Wat de hereeniging van Belgie met Frankrijk betreft, zeide de minister, dat ons niets gemakkelijker zou vallen, dan dit land, waar men algemeen naar ons verlangt, te bezetten; maar dat daaruit een algemeene oorlog zou voortvloeijen, dien men toch moest zoeken te vermijden. Ten aanzien van de Schelde merkte de minister aan, dat Frankrijk de vrije zeevaart voorstond en dezelve zou weten te doen eerbiedigen. Over den aanstaanden souverein van Belgie heeft zich de minister niet uitgelaten. Nadere aanmerkingen van den heer *Manguin* gaven aanleiding, dat de heer *Lafitte*, president van den raad van ministers, nog het volgende zeide: » Ten aanzien van Belgie wenscht men eene vroeger bestaan hebbende orde van zaken terug; maar hierbij ligt het beginsel van verovering ten grondslag, en dan wordt de vraag slechts: of Frankrijk oorlog of vrede begeert? Wat mij betreft, geloof ik, dat, zoo wij voegzaam vrede kunnen behouden, wij geen oorlog moeten maken: de behoefte van Frankrijk is vrede. Gewis hebben wij middelen om oorlog te voeren; gewis als wij tot oorlog genoopt worden, zullen wij hem voeren, en ongetwijfeld zegepralend voeren; maar ik herhaal het: onze eerste behoefte is vrede. Door dit te verklaren, acht ik den vreemdeling niet aan te moedigen; want ik verkondig te gelijker tijd, dat Frankrijk altijd zal zijn wat het behoort te zijn, dat het altijd gereed zal wezen om zijne regten te verdedigen. Dan na eene revolutie, hoe schoon ze ook wezen moge, kwijnt de handel, en die kan zich alleen bij den vrede weder opbeuren. Laat ons billijk en verstandig zijn, laat ons Frankrijk binnen 's lands maken wat het wezen moet; dat is het zekerste middel om het buiten 's lands te doen eerbiedigen. Ja Frankrijk zal oorlog voeren als de oorlog noodzakelijk wordt; maar het heeft meer behoefte aan inwendige welvaart dan aan veroveringen, en dagelijks nadert hetzelve dien voorspoed, welke de vrucht der roemrijke omwenteling moet zijn.»

Deze rede werd door de meerderheid der vergadering luidruchtig toegejuicht.

De minister van binnenlandsche zaken heeft de nieuwe wet op de verkiezingen voorgedragen. Volgens dezelve zal het getal kiezers verdubbeld worden. In elk arrondissement zal voortaan het dubbel getal kiezers van 1830 bestaan, en dit zal zamengesteld zijn uit hen, die het meest in de belasting betalen; terwijl leden van geleerde maatschappijen, officieren van de land en zeemagt, die een pensioen van 1200 fr. genieten, regtsgeleerden, geneesheeren enz. van zelve het stemregt zullen hebben. Het getal kiezers in Frankrijk zal, volgens dit ontwerp, voortaan ongeveer 200,000 bedragen.

— De heer *Gendebien*, afgezant van Belgie, is bij den Koning toegelaten geworden. De minister van buitenlandsche zaken heeft hem aan Z. M. voorgesteld.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, 30 December. Brieven uit Petersburg melden, dat de verbittering der Russen tegen de Polen groot is; dat zoons van de voornaamste familien als gemeen dienst bij het leger nemen en een aantal vrijwillige giften voor de oorlogskosten gedaan worden.

Berigten uit Munchen melden, dat de Beijersche armee voor den 15den Februarij op den voet van oorlog zal zijn.

— Verscheidene verdachte lieden in Litthauen en Volhijnie zijn, zegt men naar het binnenste van Rusland gezonden.

MENGELINGEN.

ZELDZAAM VOORBEELD VAN ZELFMOORD DOOR VRIJWILLIGE UITHONGERING.

ANTONIO VITERBI werd als medepligtig aan eenen moord, dien hij echter tot zijne laatste oogenblikken standvastig ontkende, door het geregt, welks leden zijne persoonlijke vijanden waren, ter dood veroordeeld. Nadat hij te vergeefs geappelleerd had, vattede hij het voornemen op, in de gevangenis een einde aan zijn leven te maken. Om zijn doel te bereiken, onthield hij zich drie dagen lang van alle voedsel, en sloeg toen eene groote hoeveelheid van hetzelve naar binnen, in de hoop, dat het bovenmatig gebruik daarvan, na zoo lang vasten, den dood ten gevolge zoude hebben. De natuur vervulde echter zijnen wensch niet. Daarna gaf hij zich vrijwillig aan den hongerdood over, en wankelde niet in zijn voornemen, ofschoon hij tweemaal gevaarlijk ziek werd, en eerst op den een-en-twintigsten dag den geest gaf.

Gedurende de eerste drie dagen gevoelde VITERBI de steeds toenemende hongerpijn; doch hij verdroeg dezelve met moed, gelijk de eerste keer. De minister, dien men hiervan onderrigtte, gaf bevel, hem dagelijks water, brood, wijn en soep voor te zetten. VITERBI verried geen teeken van zwakte, en schreef, met de hem eigene gemakkelijkheid, in zijn dagboek. Op den vijftien dag voegde zich bij den honger een lastige dorst, welke den zesden zulk eene hoogte bereikte, dat hij zijne lippen van tijd tot tijd bevochtigde, en de keel met water gorgelde, om de brandende pijn aldaar te verminderen. Den zesden waren de krachten een weinig afgenomen; intusschen bleef zijne stem helder, de pols regelmatig, en eene natuurlijke warmte over zijn geheele ligchaam verspreid. Eenige uren slaap in den nacht verkwikten hem.

Tot den tienden steeg de dorst, niettegenstaande het gorgelen, steeds hooger en hooger; en dezen dag overmeesterde hem de pijn zoo zeer, dat hij eene kruik met water aangreep, en daaruit bovenmatig dronk. De zwakte was in de laatste drie dagen aanmerkelijk toegenomen; stem en pols waren zeer zwak, en de ledematen koud.

Den volgenden dag dikteerde hij zijn dagboek, hetwelk hij tot hiertoe zelf had

aangehouden, en onderteekende het geschrevene. In den nacht van den twaalfden klom de zwakte tot den hoogsten trap; de pols zonk; het geheele ligchaam werd koud, en de dorst veroorzaakte ondragelijke pijn. Op den dertienden greep de ongelukkige, de dood nabij wanende, op nieuw naar de waterkruik, en dronk tweemalen. Hij verheugde zich over zijn naderend einde, legde zich te bed, en zeide, met eene soort van zelfvoldoening, tot de soldaten, die hem bewaakten: »Ziet hier, hoe sterk ik mijzelv' beheerscht heb!" Na een vierde uur eischte hij wat brandewijn; dan, daar de oppasser denzelven niet in voorraad had, gaf hij hem omtrent vier theelepels vol van den aanwezigen wijn, waarop hij langer dan vier uren sluimerde. Bij het ontwaken des morgens van den veertienden werd hij woedend over het toenemen zijner krachten, verweet de oppassers, dat zij hem bedrogen hadden, stiet zijn hoofd tegen den muur, en zoude alzoo een einde aan zijn leven hebben gemaakt, hadden zij hem daarin niet verhinderd.

Gedurende de beide volgende dagen weerstond hij zijne neiging tot drinken, en spoelde nu en dan den mond met water. Des nachts gevoelde hij zich uitermate verzwakt, doch des morgens wederom versterkt, en schreef toen eenige regels.

Den zeventienden dag (des morgens ten vijf ure) waren zijne krachten bijna geheel verdwenen, de pols naauwelijks te voelen, de spraak onverstaanbaar, en het ligchaam stijf; zoodat men geloofde, dat hij het volgende oogenblik den laatsten adem zoude uitblazen. Om tien ure bevond hij zich iets beter; de pols, de stem en de warmte verhieven zich weder.

Van den zeventienden tot den twintigsten werd hij nog onverzettelijker in zijn voornemen om te sterven. Op den negentienden dag overweldigde hem het gevoel van honger en dorst zoodanig, dat hij in het begin eenige tranen stortte; maar zijn onverzettelijke wil trotseerde terstond dit offer aan de menschelijke natuur. Voor een oogenblik scheen hij wederom in het bezit zijner volle krachten te zijn, en zeide, in tegenwoordigheid van den cipier en zijne wachten: »Uithouden wil ik het, wat ook de »gevolgen er van zijn mogen; de geest »zal sterker zijn dan het ligchaam; de »kracht der ziel zal niet wankelen, of»schoon ook die van het ligchaam dagelijks »meer en meer afneemt." Terstond na deze krachtige taal overvielen hem eene huivering en sterke koude, voornamelijk langs de lenden en beenen. Gedurende dezen dag gevoelde hij van tijd tot tijd eene pijnlijke gewaarwording in het hart en ruischen in de ooren. Des namiddags werd hem het hoofd zwaar; doch zijne geestvermogens bleven ongestoord, en hij gaf zijne gewaarwordingen, naar gewoonte, door teekens met de hand te kennen.

Den twintigsten verklaarde VITERBI aan den arts en den cipier, dat hij zijne lippen niet wederom wilde bevochtigen, en zeide, terwijl hij zijn einde voelde naderen: »Ik ben gereed deze wereld te verlaten." De dood vervulde dan ook eindelijk den wensch eens mans, die deszelfs komst mogelijk onder alle menschen het meest verlangd, en welken hij zoo langen tijd deze gunst in zijnen rampzaligen toestand geweigerd had. — De uitreiking van het dagboek, hetwelk VITERBI tot zijne laatste oogenblikken had vervolgd, werd aan de naastbestaanden van den overledenen geweigerd.

ADVERTISSEMENTEN.

De ondergeteekende brengt bij deze ter kennisse van de belanghebbenden, dat vóór- of uiterlijk op *ultimo* Mei e. k., de volgende belastingen ten zijnen Kantore moeten worden aangezuiverd, te weten: *die op de Huurwaarde der Huizen aan* PARAMARIBO; — *tot onderhoud der Bruggen en Wegen;* — *de Erfpacht-regten;* — en *die op Plaisir Rijtuigen en Paarden.*

Zullende na verloop van dien tijd, tegen de nalatigen ingevolge de Wet worden geprocedeerd.

Paramaribo, den 16 April 1831.

De fungerende Gemeente Ontvanger,

G. S. DE VEER.

De KURATOR DER ALGEMEENE WEES-, DESOLATE EN ONBEHEERDE BOEDELS KAMER, zal op Maandag den 25sten dezer, des namiddags ten *vier* uren, ter voorschreven Kamer, door den Vendumeester J. DE VRIES SIJMONSON, publiek doen verkoopen:

1°. Een *ERF*, met het daarop staande *GEBOUW*, gelegen alhier aan de *Zwartenhovenbrugstraat*, La. D. No. 466, aankomende den Boedel de vrije SILVIA van BELLONA van SCHELLING.

2°. De Kweek- en Kostgrond *GOSEN*, gelegen alhier aan de rivier *Suriname*, ter linkerhand in het opvaren tusschen de Plantaadjen *Beerendrust* en *Carthago*, met deszelfs Gebouwen, enz., enz.; en *zeven* stuks Hoornbeesten, zijnde dezelve alhier aan *Paramaribo* te bezigtigen, aankomende den Boedel J. TUSH.

3°. *Drie* koppen Slaven, met namen: TOM, PIETER en DARBY; mede aankomende evengemelden Boedel.

4°. De Grond *NOOIT VOLMAAKT*, gelegen alhier aan de rivier beneden *Suriname*, ter regterhand in het opvaren tusschen het gedolven Kanaal of Boomkreek van de Plantaadje *Maretraite*, en de Grond *Combé*, met de daaraan behoorende *negen* stuks Slaven, Gebouwen, enz., enz., aankomende den Boedel JOHANNES JACOBUS FLORIS LE COUVREUR.

Zullende de bewijzen van eigendom en verkoop-condities, *drie* dagen vóór den verkoop, ten huize van den Vendumeester voornoemd, ter visie liggen.

Paramaribo, 17 April, 1831.

C. A. FISCO,
2de Commies.

De KURATOR DER ALGEMEENE WEES-, DESOLATE EN ONBEHEERDE BOEDELS KAMER, zal op Maandag den 25sten dezer, des namiddags ten *vier* uren, doen verkoopen:

VIJF HOORNBEESTEN,
VIJF GEITEN.

Voor rekening de uitlandige JANE BROWN.

Paramaribo, 19 April 1831.

C. A. FISCO,
2de Commies.

N. L. BRAAM, Exploicteur bij den *Hove van Civile en Criminele Justitie dezer Kolonie*, zal op Vrijdag den 22sten April 1831, des morgens den klokke Negen uren, ter Kastelenije van het *Hof van Civile en Criminele Justitie*, publiek bij Executie verkoopen:

De Plantagie *DE MORGENSTAR*, gelegen aan de rivier *Saramacca*, tusschen de Plantagien *de Eendragt* en *Johanna Catharina*, aankomende PHILIP SAMUEL LEIJSNER, CAREL JACOBUS LEIJSNER en JEAN JACQUES LEIJSNER; zijnde de inventaris van gemeld Effect, ten kantore berustende.

Paramaribo, 15 April 1831.

TOONEEL-BERIGT.

☞ Zaturdag, 23 April 1831. OP VERZOEK: SIEGFRIED VAN HOHENWART, beroemd *Tooneelspel;* en na hetzelve: Een GROOT DIVERTISSEMENT, versierd met onderscheidene Solo-dansen.

Wordt *te koop* gepresenteerd: Een *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de Voorstad *Zeelandia* of *Combé*, La. A. No. 24; — te bevragen bij Mejufvrouw SUSANNA MARCHAL.

F. EIJSBREKER

Thans wonende op de *Heilige Weg*, La. C. No. 5, biedt te koop aan, onderscheidene *DAMES GOEDEREN*, als: alle soorten Kanten, Dames en Kinderen Mussen, Zijde doeken, Hoeden, Linten, Bloemen, Tusschenwerk, Strookeu, Handschoenen, enz.; alle soorten Antique, Pomade, Reukzeep, Kammen, en veel andere rariteiten; Poppengoed; fijn Glaswerk, rood en wit Aardewerk; alle soorten van Apothekers-flesschen, en veel andere Goederen meer.

J. E. LYONS, *Vendumeester*, zal *HEDEN MIDDAG*, ten 4 uren, continueren te verkoopen, bij den Heeren DE MEZA & B. VAN EMDEN, diverse Stukgoederen, Bijouterien, en wat verder ten voorschijn zal gebragt worden.

Paramaribo, 20 April, 1831.

J. E. LYONS, zal *MORGEN*, om 9 uren, op Vendu verkoopen: Provisien en Stukgoederen.

Mede twee Extra RIJPAARDEN enz. enz.

CORNs. ABRAHAMSZ JR., voerende het nieuw gebouwde Kof-schip, genaamd *Amsterdam*, is voornemens met gemelde bodem den 8sten Mei e. k., van hier naar *Amsterdam* te vertrekken. — Heeft nog eenige ruimte voor Suiker, Kakao en Katoen, tot welkers aanvulling hij zich aan Heeren Planters, Administrateuren en Kooplieden aanbeveelt.

J. H. MEIJERAAN vertrekt.

Het *abuis*, hetwelk in de 13de regel der advertentie Etablissement *Clevia*, geplaatst in ons No. 30, van den 14 dezer, is geene *drukfeil*, zoo als den Inzender der advertentie, in de Courant van laatstleden Zondag, dezelve heeft gelieve te noemen; zoo dient tot narigt, dat deze drukfeil werkelijk eene fout is van den Inzender der advertentie zelven.

De Zetter dezer Courant vindt zich verpligt, dit ter kennisse van het Publiek te brengen, waarvan men, des begeerende, zich door de eigenhandig geschreven advertentie van bovengemelde Inzender, kan overtuigd worden.

SCHEEPS-TIJDING.

BINNENGEKOMEN.

Den 17den dezer, de Nd. Am. Brik *Sarah Ann*, Kapt. AB. ELWELL.
Idem, de Nd. Am. Brik *Helena en Catharina*, Kapt. J. PUNES; beide van Glocester.
Idem, de Engelsche Schoener, *the Athil*, Kapt. T. POTTS, van Demerarij.

Ter Drukkerij van Gezusters SERRES.